

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 150/2018-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. apríla 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Elenou Matulovou, Železničná 297/9, Poltár, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Lučenec sp. zn. 7 C 61/2014 z 21. novembra 2014, rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43 Cob 175/2015 zo 17. septembra 2015 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 23 XCdo 7/2016 z 29. januára 2018 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť [REDAKOVANÉ] v časti týkajúcej sa namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43 Cob 175/2015 zo 17. septembra 2015 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 23 XCdo 7/2016 z 29. januára 2018 **p r i j í m a** na ďalšie konanie.

2. Sťažnosť [REDAKOVANÉ] v časti týkajúcej sa namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd rozsudkom Okresného súdu Lučenec sp. zn. 7 C 61/2014 z 21. novembra 2014 o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

3. Vo zvyšnej časti sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

4. O d k l a d á vykonateľnosť rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43 Cob 175/2015 zo 17. septembra 2015 do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. apríla 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Lučenec (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 7 C 61/2014 z 21. novembra 2014, rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 43 Cob 175/2015 zo 17. septembra 2015 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 23 XCdo 7/2016 z 29. januára 2018.

2. Sťažovateľ uviedol, že okresný súd rozsudkom sp. zn. 7 C 61/2014 z 21. novembra 2014 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) vyhovel návrhu žalobcu – [REDAKOVANÉ] CD [REDAKOVANÉ], a zaviazal sťažovateľa ako žalovaného na zaplatenie zmenkovej sumy 468,57 eur s príslušenstvom, pričom príslušenstvo niekoľkonásobne prevyšuje istinu. O odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 43 Cob 175/2015 zo 17. septembra 2015 tak, že potvrdil rozsudok okresného súdu. Najvyšší súd

sťažovateľom podané dovolanie odmietol ako procesné neprípustné uznesením sp. zn. 23 XCdo 7/2016 z 29. januára 2018 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“).

3. Sťažovateľ nesúhlasí s právnymi názormi uvedenými v odôvodnení napadnutých rozhodnutí a je toho názoru, že najvyšší súd nepostupoval správne, ak dospel k záveru, že neboli splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 447 písm. e) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

4. Sťažovateľ uviedol, že konajúce všeobecné súdy porušili ním označené práva, pretože sa nezaoberali spotrebiteľskou rovinou sporu a opomenuli rozsiahlu právnu úpravu tejto oblasti práva: *„Spoločnosť [redacted] hromadne indosuje zmenky na zahraničnú spoločnosť [redacted] a tým nepriamo obchádza platnú právnu úpravu na ochranu spotrebiteľa, pričom je zo súdnej praxe zrejmé, že sa tak deje v tisíckach prípadov, čo predstavuje mimoriadne závažné narušenie právnej istoty a dochádza k zneužitiu práva, pričom necháva otvorený priestor pre viac ako dvojnásobné vymoženie pohľadávky z jedného poskytnutého úveru, kde je tento možné vymôcť v súdnom konaní na základe úverovej zmluvy a druhýkrát na základe indosovanej zmenky.“*

5. Sťažovateľ zároveň zdôraznil a ako dôkaz predložil uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obdo 43/2015 z 23. mája 2016, v ktorom išlo o konanie medzi totožnými účastníkmi v obdobnej veci a najvyšší súd rozhodol celkom inak, pretože zrušil rozhodnutie okresného súdu aj krajského súdu a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľ zastáva názor, že je neprípustné, aby najvyšší súd v dvoch rovnakých právnych veciach rozhodol rozdielne, v čom sťažovateľ jednoznačne vidí porušenie jeho práva na spravodlivé súdne konanie.

6. Sťažovateľ v súdnom konaní podal vyjadrenie, v ktorom neakceptoval pohľadávku, žiadal nariadiť pojednávanie, aby sa mohol proti nároku žalobcu brániť, čo jednoznačne považuje za námietky proti povinnosti zaplatiť zmenku.

7. Ku skutkovému stavu sťažovateľ uviedol, že jeho záväzok zo zmenky z 27. februára 2009 vznikol v súvislosti so zmluvou o úvere uzatvorenou so spoločnosťou [REDACTED], na základe ktorej bol sťažovateľovi ako spotrebiteľovi poskytnutý úver. V konaní žalobca nepreukázal, že finančné prostriedky boli sťažovateľovi poskytnuté na výkon povolania. Samotná úverová zmluva nespĺňa podľa sťažovateľa základné kritériá požadované zákonom č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), a to najmä podľa § 4 ods. 1 písm. g), h), i), j), k), m), n), o), p), q), r) a s) v súvislosti s § 4 ods. 3 poslednou vetou a ods. 4 a 6 tohto zákona. Navyše, na zmenke absentuje akýkoľvek údaj o výške RPMN alebo úroku. K všeobecným obchodným podmienkam úveru sťažovateľ uviedol, že dohodu o vyplnení zmenky v nich obsiahnutú považuje za nekalú podmienku hlavného záväzkového vzťahu, keďže umožňuje požadovať od spotrebiteľa neprimerane vysokú sumu ako sankciu spojenú s neplnením jeho záväzku, a to zmenkový úrok 0,25 % denne. Dohoda o vyplnení zmenky, ktorá umožňuje vystaviť povinnému zmenku, v ktorej nie je vyplnená zmenková suma a dátum začiatku úročenia zmenkovej sumy, pričom zmenkovú sumu vyplní veriteľ v rozsahu všetkých jeho peňažných nárokov voči dlžníkovi, ktoré podľa uváženia veriteľa vzniknú ku dňu vyplnenia zmenky, je neprijateľná. Takéto zmluvné dojednanie o vyplnení zmenky za stavu, že ide o spotrebiteľský vzťah a že takéto zmluvné dojednanie mení vzťah medzi účastníkmi zo zmluvného dojednania na vzťah zo zmenky, ktorý nie je zásadne kauzálny a nepožíva žiadnu ochranu spotrebiteľa, treba považovať za neprijateľné, a tým podľa Občianskeho zákonníka za neplatné, pretože takéto dojednanie vyznieva výrazne v neprospech spotrebiteľa a sleduje cieľ obísť právne predpisy týkajúce sa ochrany spotrebiteľa. Všeobecné obchodné podmienky úveru obsahujú mnoho neprijateľných zmluvných dojednaní, ktoré sťažovateľ namietal a žiadal, aby ich súd preskúmal.

8. V tejto súvislosti sťažovateľ poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Bratislava V č. k. 3 CbZm 93/2013-35 z 5. septembra 2013, ktorým zamietol návrh týkajúci sa zmenkového úroku v sadzbe 0,25 % denne zo zmenkovej sumy, pretože za primeranú odplatu za poskytnutie finančných prostriedkov nie je možné považovať ročný úrok, ktorý

sa v podstate rovná dlžnej istine. Úrokovú doložku na zmenke preto súd ako priečiacu sa dobrým mravom považoval v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka za neplatnú.

9. Sťažovateľ súčasne v súdnom konaní vzniesol námietku proti vyplneniu zmenky, pretože podľa § 4 ods. 6 a 7 zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v rozhodnom čase sa zakazuje splniť sľub zmenkou alebo šekom. Veriteľ smie prijať od dlžníka zmenku alebo šek na zabezpečenie svojich nárokov zo spotrebiteľského úveru, len ak ide o zabezpečovaciu zmenku a zmenková suma v čase vyplnenia je maximálne vo výške aktuálnej výšky nesplateného spotrebiteľského úveru a príslušenstva, maximálne vo výške 30 % istiny poskytnutého spotrebiteľského úveru. Keďže výška úveru bola 700 eur, príslušenstvom v rámci zmenkovej sumy mohla byť maximálne suma vo výške 210 eur, teda maximálna zmenková suma pozostávajúca zo spotrebiteľského úveru a príslušenstva mohla byť maximálne vo výške 910 eur. V danom prípade zmenková suma v čase vyplnenia zmenky bola vo výške 1 224 eur, teda bola vyplnená v rozpore so zákonom. V tejto súvislosti sťažovateľ poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Žilina sp. zn. 10 CbZm 3/2012, v ktorom súd dospel k záveru, že zákon o spotrebiteľských úveroch stanovuje osobitné požiadavky, ktorých účelom je zabezpečiť ochranu práv spotrebiteľa v úverových vzťahoch. Jednou z takýchto ochranných požiadaviek je stanovenie zvláštnych obsahových náležitostí zmenky.

10. Sťažovateľ ako spotrebiteľ vzniesol voči majiteľovi zmenky námietky, v ktorých uvádzal, že k indosácii došlo na jeho škodu, a tiež podal relevantné kauzálne námietky týkajúce sa úverovej zmluvy a zmenky. Žalobca ako nový majiteľ nadobudol zmenku nepoctivo, čím podľa sťažovateľa dochádza k prelomeniu prekážky uvedenej v § 17 zákona č. 191/1950 Sb. Zákon zmenkový a šekový v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon zmenkový a šekový“). V tejto súvislosti zdôrazňuje, že práve ustanovenie § 17 zákona zmenkového a šekového slúži na ochranu dlžníka zo zmenky proti nepoctivému nadobúdateľovi zmenky, a to bez ohľadu na to, či je alebo nie je spotrebiteľom.

11. Keďže exekúcia vedená proti sťažovateľovi ako povinnému pod sp. zn. 9 Er 888/2010 bola zastavená ako neprípustná z dôvodu neprijateľných zmluvných

podmienok, spoločnosť [REDAKOVANÉ], stratila zákonnú možnosť vymáhať dlžnú sumu, o ktorej bolo rozhodnuté rozhodcovským rozsudkom. Nový majiteľ zmenky (žalobca) konal pri nadobúdaní zmenky nepoctivo a na škodu sťažovateľa, lebo zmenku nadobudol len preto, aby zbavil sťažovateľa ako dlžníka možnosti vzniesť voči pôvodnému majiteľovi zmenky kauzálne námietky. Ak by bola zmenka stále v dispozícii pôvodného majiteľa, ktorému bola na vyplnenie odovzdaná, bol by sťažovateľ oprávnený na námietky vyplývajúce zo záväzkového vzťahu, ku ktorému sa zmenka viaže, avšak len voči pôvodnému majiteľovi zmenky. V tomto prípade bola zmenka prevedená na iného majiteľa a z uvedeného je zrejmé, že nadobúdateľ zmenky (žalobca) pri jej nadobúdaní konal v zlej viere alebo sa previnil aspoň hrubou nedbanlivosťou. Zlou vierou sú tie prípady, keď majiteľ nechá na seba previesť nevyplnenú zmenku, pričom vie, ako má byť vyplnená, ale má za cieľ zneužiť túto listinu tak, že ju vyplní nesprávne, prípadne, že ju nadobudol len preto, aby zbavil sťažovateľa ako dlžníka možnosti vzniesť voči pôvodnému majiteľovi kauzálne námietky.

12. Sťažovateľ tiež argumentoval, že zmenka je právnym úkonom, pričom každý právny úkon, ktorý odporuje zákonu, je absolútne neplatným právnym úkonom, pričom na absolútnu neplatnosť právneho úkonu súd prihliada ex offio. Povinnosť súdu z úradnej moci prihliadať na absolútnu neplatnosť právneho úkonu prelomuje aj zásadu stanovenú v § 17 zákona zmenkového a šekového, pretože § 4 ods. 6 zákona o spotrebiteľských úveroch je ustanovením, ktoré platí aj v prípade zmenky, majiteľa zmenky, alebo postúpenia práv zo zmenky. Keďže ide o kogentnú úpravu, je nutné zo zákona skúmať podmienky vystavenia zmenky a jej prípustnosť.

13. Sťažovateľ zastáva názor, že veriteľ vyplnil zmenku v rozpore s argumentovanými ustanoveniami zákona o spotrebiteľských úveroch a následne ju indosoval, čím prakticky znemožnil účinnú obranu spotrebiteľa voči zmenkovej sume a zmenke ako takej. Sťažovateľ uviedol, že tento postup napĺňa znaky nekalého konania a nepriameho obchádzania zákona. Navyše, žalobca a spoločnosť [REDAKOVANÉ], sú podnikateľskými subjektmi, a teda sú povinní dodržiavať zákonné postupy v súlade s odbornou starostlivosťou. K predmetnému tvrdeniu sťažovateľ uvádza judikatúru, v ktorej

bolo obdobné podanie navrhovateľa zamietnuté, a to rozhodnutie Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 4 C 150/2013.

14. Podľa sťažovateľa pokiaľ aj článok 17 všeobecných obchodných podmienok úveru obsahuje klauzulu, že v zmysle § 262 ods. 1 Obchodného zákonníka sa na všetky právne vzťahy založené zmluvou o úvere použijú ustanovenia Obchodného zákonníka, táto klauzula obchádza ustanovenie § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka o preferovaní právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv v Občianskom zákonníku, a preto je zo zákona neplatná. S poukazom na tieto skutočnosti je zmluvné dojednanie – dohoda o vyplnení zmenky neprijateľnou zmluvnou podmienkou, ktorá ako zmluvné dojednanie vyznieva výrazne v neprospech spotrebiteľa a sleduje cieľ obísť právne predpisy týkajúce sa ochrany spotrebiteľa. Dohoda o vyplnení zmenky je v rozpore s § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

15. Sťažovateľ ďalej poukázal na relevantné rozhodnutia všeobecných súdov, ktoré sa týkali posudzovania neprijateľnosti dojednaných podmienok v spotrebiteľských zmluvách, ako aj v ktorých sa zdôrazňuje princíp ochrany práv spotrebiteľa (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6 M Cdo 9/2012 zo 16. januára 2013, uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 1/2012 z 21. marca 2012, uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 61/2012). V rozsudku Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „súdny dvor“) sp. zn. C - 419/2011 zo 14. marca 2013 (Česká sporiteľňa a. s. proti Geraldovi Feichterovi) samotný súdny dvor v konaní pri uplatnení práva zo zmenky z úradnej moci skúmal postavenie odporcu ako spotrebiteľa. Podľa záverov tohto rozhodnutia napriek tomu, že v danom prípade ide o vzťah uplatnený na základe zmenky ako abstraktného cenného papiera, je povinnosťou súdu skúmať postavenie odporcu ako spotrebiteľa. K podobnému záveru o prelomení zásady zmenky ako abstraktného cenného papiera vo vzťahu k spotrebiteľovi došlo aj rozhodnutím Najvyššieho súdu Nemecka (BGH), 25. február 1965 – II. Zeitschrift für das gesamte Handelsrecht und Wirtschaftsrecht 191/62 Hamm, publikovaný v časopise Neue

juristische Wochenschrift, 1965 s. 1125. Ak teda v uvedenej veci ESD C - 419/11 skúmal súdny dvor, či ručiteľ zo zmenky môže byť spotrebiteľom, o to viac je odôvodnený záver o skúmaní postavenia spotrebiteľa, pokiaľ ide o samotného dlžníka a v tej súvislosti posudzovať otázku prijateľnosti podmienok spotrebiteľských zmlúv. Navyše, v rozhodnutí súdneho dvora zo 16. novembra 2010 práve vo veci Pohotovosť, s. r. o., C-76/10, bolo vyslovené, že vnútroštátny súd má v každom štádiu konania vrátane výkonu rozhodnutia povinnosť aj bez návrhu posúdiť nekalé povahy sankcií obsiahnutých v zmluve o úvere, ak má súd k tomuto účelu k dispozícii nevyhnutné informácie o právnom a skutkovom stave.

16. Sťažovateľ poukázal aj na rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. PL. ÚS 16/12, sp. zn. IV. ÚS 457/10 a sp. zn. I. ÚS 290/15, ktoré riešiac problematiku použiteľnosti zmenky z pohľadu ochrany spotrebiteľa zohľadňujú, že v prípade spotrebiteľov nie je možné odhliadnuť od ich špecifických záujmov a postavenia. Všeobecné súdy pri svojej rozhodovacej činnosti musia hľadať také interpretačné a aplikačné východiská, ktoré zabránia zneužívaniu práv v dôsledku aplikácie zmenkových inštitútov neprimerane v neprospech niektorého z účastníkov zmenkového vzťahu.

17. Podľa ustanovenia § 33 ods. 1 zákona zmenkového a šekového môže byť vlastná zmenka vystavená len týmito spôsobmi:

- na videnie,
- na určitý čas po videní,
- na určitý čas po dátume vystavenia,
- na určitý deň.

Z tohto ustanovenia vyplýva, že zročnosť zmenky môže byť upravená len jedným z týchto spôsobov a nie je možné uvedené spôsoby kumulovať. V zmenke je uvedené „zaplatením za túto zmenku pri predložení na rad“, a to definuje jednoznačne zmenku ako vistazmenku splatnú okamihom predloženia. Pri uvedení splatnosti zmenky „na platenie predložím v lehote 4 rokov od vystavenia“ je možné túto zmenku charakterizovať ako datazmenku splatnú určitý čas po jej vystavení, čím dochádza k rozdielnym okamihom splatnosti zmenky a nastáva situácia, že zmenka je splatná kedykoľvek po jej predložení a zároveň nastáva jej splatnosť do 4 rokov od jej vystavenia, čím došlo k porušeniu § 33

ods. 2 zákona zmenkového a šekového. Sťažovateľ argumentoval, že vzhľadom na abstraktnosť zmieniek ako prevoditeľného druhu cenného papiera musí byť splatnosť určená striktne v súlade so zákonom zmenkovým a šekovým, nemôžu byť určené rôzne doby splatnosti. Sťažovateľ sa preto domnieva, že zmenka je neplatná, pretože pripúšťa splatnosť na videnie i splatnosť do 4 rokov od vystavenia.

18. Sťažovateľ uviedol, že namietanými rozhodnutiami všeobecných súdov bolo porušené jeho právo na súdnu a inú právnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie. Súdny mal pri posudzovaní, že ide o spotrebiteľskú zmluvu, prihliadať predovšetkým na slabšiu stranu sporu, t. j. na fyzickú osobu – sťažovateľa, ktorý uzatváral zmluvu o úvere, a konanie žalobcu mali vyhodnotiť ako konanie, ktorým obchádza zákon s cieľom dosiahnuť, aby si sťažovateľ ako spotrebiteľ nemohol uplatňovať svoje práva na ochranu spotrebiteľa, čo je v rozpore so smernicou č. 2005/2009 ES z 11. mája 2005 o nekalých obchodných praktikách voči spotrebiteľovi na vnútornom trhu a považuje sa za agresívnu obchodnú praktiku.

19. Sťažovateľ je toho názoru, že závery súdov sú zjavne neodôvodnené a arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňujú a neudržateľné.

20. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 2 a 3, čl. 48 Ústavy SR rozsudkom Okresného súdu v Lučenci, sp. zn. 7C/61/2014-118 z 21. novembra 2014, rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 43Cob/175/2015 z 17. septembra 2015 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 23XCdo/7/2016 z 29. januára 2018 porušené bolo.

Rozsudok Okresného súdu v Lučenci, sp. zn. 7C/61/2014-118 z 21. novembra 2014, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 43Cob/175/2015 z 17. septembra 2015 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 23XCdo/7/2016 z 29. januára 2018 sa zrušujú a vec sa vracia na ďalšie konanie Okresnému súdu Lučenec, alternatívne Najvyššiemu súdu SR.“ Sťažovateľ si uplatnil aj nárok na náhradu trov konania.

21. Sťažovateľ zároveň žiada o odklad vykonateľnosti rozhodnutia z dôvodu zlej finančnej situácie, čo dokazuje i fakt, že mu bol priznaný nárok na poskytnutie právnej pomoci. Poukazuje hlavne na to, že pohľadávka predstavuje istinu vo výške 468,57 €, zmenkový úrok vo výške 0,25 % denne (91,25 % ročne), 6% ročný úrok, ako aj zmenkovú odmenu, čo predstavuje pre sťažovateľa značnú sumu.

II.

22. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

23. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

24. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

25. Sťažovateľ namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu, ktorým zaviazal sťažovateľa na zaplatenie zmenkovej sumy vo výške 468,57 € spolu

so zmenkovým úrokom vo výške 0,25 % denne zo sumy 1 224 € od 22. júla 2009 až do zaplataenia, pričom vyčísliť výšku zmenkového úroku za každý mesiac pevnou sumou, 6 % ročným úrokom zo zmenkovej sumy 1 224 € od 25. novembra 2009 do zaplataenia, zmenkovej odmeny vo výške 4,08 € a náhradu trov právneho zastúpenia. Súčasne sťažovateľ namieta porušenie označených práv rozsudkom krajského súdu, ktorý rozsudok okresného súdu potvrdil v celom rozsahu, ako aj uznesením najvyššieho súdu, ktorým bolo jeho dovolanie odmietnuté ako procesne neprípustné.

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu a uznesením najvyššieho súdu

26. Ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosti zistil, že sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie svojich základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu a uznesením najvyššieho súdu, spĺňa náležitosti podľa § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde, a zároveň nezistil procesné prekážky, ktoré by podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde bránili jej prijatiu na ďalšie konanie, pričom otázku opodstatnenosti sťažovateľom nastolených tvrdení je potrebné posúdiť v konaní vo veci samej. Ústavný súd preto v tejto časti rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia (§ 25 ods. 1 a 3 zákona o ústavnom súde).

27. V konaní o prijatej sťažnosti rozhodne ústavný súd aj o ďalších nárokoch sťažovateľa uplatnených v návrhu na rozhodnutie vo veci samej (petite) jeho sťažnosti.

K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom okresného súdu

28. Ústavný súd stabilne vo svojej judikatúre týkajúcej sa otázky právomoci ústavného súdu na prerokovanie sťažnosti v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy uvádza, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri

uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné sudy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

29. Sťažovateľ mal na ochranu označených práv proti rozsudku okresného súdu k dispozícii riadny opravný prostriedok, ktorý aj využil. Príslušným súdom na poskytnutie ochrany proti namietanému porušeniu práv sťažovateľa bol v odvolacom konaní krajský súd.

30. Vychádzajúc z týchto záverov ústavný súd nezistil žiadny ústavný dôvod na to, aby sa v tejto veci neriadil princípom subsidiarity svojej právomoci, ktorý je ustanovený v čl. 127 ods. 1 ústavy, a preto aplikujúc tento článok ústavy a § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie svojich práv podľa ústavy a dohovoru rozsudkom okresného súdu, pre nedostatok svojej právomoci (bod 2 výroku tohto uznesenia).

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 2, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ústavy rozsudkom krajského súdu a uznesením najvyššieho súdu

31. Pokiaľ ide o časť sťažnosti týkajúcej sa namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 2, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ústavy, ústavný súd predmetnú časť sťažnosti pre nedostatok argumentácie uvedenej v sťažnosti vo vzťahu k označeným článkom ústavy posúdil ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol (bod 3 výroku uznesenia).

K návrhu na odloženie vykonateľnosti

32. Podľa § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na návrh sťažovateľa rozhodnúť o dočasnom opatrení a odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ak to nie je v rozpore s dôležitým verejným záujmom a ak by výkon napadnutého rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu

neznamenal pre sťažovateľa väčšiu ujmu, než aká môže vzniknúť iným osobám pri odložení vykonateľnosti; najmä uloží orgánu, ktorý podľa sťažovateľa porušil základné práva alebo slobody sťažovateľa, aby sa dočasne zdržal vykonávania právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, a tretím osobám uloží, aby sa dočasne zdržali oprávnenia im priznaného právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom.

33. Právna úprava dočasného opatrenia začlenená systematicky do šiesteho oddielu druhej hlavy tretej časti zákona o ústavnom súde (konanie o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy a konanie o sťažnostiach orgánov územnej samosprávy podľa čl. 127a ústavy) primárne reflektuje právny stav, podľa ktorého ústavný súd pri svojom rozhodovaní nie je viazaný žiadnou lehotou, a preto je potrebné aj s ohľadom na možnosť dlhšieho trvania rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby poskytnúť potrebnú predbežnú ochranu ohrozeným právam sťažovateľa.

34. Ústavný súd po preskúmaní obsahu napadnutého rozsudku krajského súdu a dôvodov sťažnosti došiel k záveru, že sťažovateľ osvedčil existenciu predpokladov na odklad vykonateľnosti rozsudku krajského súdu. Bez tohto zabezpečovacieho prostriedku by totiž podľa názoru ústavného súdu mohlo dôjsť v prípade vyslovenia neústavnosti sťažnosťou napadnutého rozhodnutia krajského súdu k vážnej ujme na strane sťažovateľa, ktorá by bola väčšia než ujma, ktorá by prípadne mohla vzniknúť následkom odkladu vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia. Návrh sťažovateľa na rozhodnutie o dočasnom opatrení v tejto časti nie je v rozpore s dôležitým verejným záujmom.

35. Inak povedané, ústavný súd preskúmal návrh sťažovateľa na odloženie vykonateľnosti označeného rozsudku krajského súdu a došiel k záveru, že tento návrh nie je v rozpore s dôležitým verejným záujmom a spĺňa aj ďalšie podmienky ustanovené v § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

36. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd v súlade s citovaným § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia, t. j. odložil vykonateľnosť napadnutého rozsudku krajského súdu (bod 4 výroku tohto uznesenia).

37. Uložené dočasné opatrenie podľa § 52 ods. 3 zákona o ústavnom súde zanikne najneskôr ex lege nadobudnutím právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej, ak ústavný súd nerozhodne o jeho skoršom zrušení. Podľa § 52 ods. 4 zákona o ústavnom súde dočasné opatrenie možno zrušiť aj bez návrhu, ak pominú dôvody, pre ktoré sa nariadilo.

38. Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd podľa § 25 ods. 3 a § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. apríla 2018